

HALÁSZAT.

Szerkeszti LANDGRAF JÁNOS, országos halászati felügyelő.

A Földművelésügyi m. k. Ministerium megbízásából »A TERMÉSZET« melléklapjaként kiadja:

Dr. Lendl Adolf. ♦ Budapest, II., Donáti-utca 7.

A »Halászat« előfizetési ára 1 frt 50 kr.,
»A Természet«-tel együtt 3 frt.

HIVATALOS RÉSZ.

A földművelésügyi magy kir. minister a pozsonyvármegyei kis-dunai halászati társulat alapszabályait és üzemtervét f. évi 85.927. számú rendeletével jóváhagyta.

A kincstári hegyivizek halászata.

Közismert dolog, hogy nálunk a legnagyobb erdőbirtokos az államkincstár, hiszen éppen 2 $\frac{1}{4}$ millió hold kiterjedésű erdősegeket vall sajátjának. Ezen erdőbirtokok legnagyobb része az ország hegysegeit borítja, vagyis azt a vidéket foglalja magában, ahol a pisztráng honos és a mely tényleg bővelkedik a legjobb pisztrángos vizekben. A kataszter azon ismeretes intézkedése következtében, hogy a vizeket a »hasznavehetetlenek« csoportjába sorolta s azok kiterjedését utakkal, agyag- és kavicsbányákkal, temetőkkel stb. tünteti ki, nincs ugyan módunkban a kérdéses vizek kiterjedésére nézve egészen pontos adatokat idézni, de úgy véljük nem túloznunk, a midőn kincstári tulajdont képező hegyi patakoknak hosszát 20,000 km.-re, területszerinti kiterjedésüket pedig legalább 10,000 kat. holdra tesszük.

Ha azt kérdezzük, hogy ez az óriási terület mit jövedelmezett eddig, sajnos azzal kell felelnünk, hogy édeskeveset, mert nagyon sok patakon egyáltalán nem, avagy pedig csak felette csekély, említésre alig érdemes évi bér ellenében értékesítették a halászatot.

Nem kutatjuk, mennyiben oka az eddigi kezelés a halászat mai általánosan észlelhető pangásának, csupán csak konstatáljuk a tényt, hogy ez idő szerint a kérdéses patakok nagy részében jóformán híre sincs a pisztrágnak, holott pedig szavahihető emberek állítása szerint, nem is nagy idővel ezelőtt, még bővelkedtek abban. Azt sem vitatjuk, sőt készséggel elismerjük, hogy a szomorú való létrehozásában olyan okok is működtek közre, a melyek, mint pld. a faúsztatás, természetes következménye az erdőüzemnek, avagy ipari és egyéb kulturális fejlődésünknek, de mégis sokkal nagyobb része van abban annak a szertelenül üzött rablógazdálkodásnak, a mely különösen hegyesvidéken mindenkor virágzott. A kik ismerik a dynamitnak, méregfünek, a mésznek, a dugának pusztító hatását, a kik tudják, mily nagy kedvvel üzik a halfogásnak mindezen módjait nem csak a székely, oláh, orosz, tót munkások, de az úgynevezett intelligens emberek is, azok bizonyosan igazat fognak nekünk adni fenti állításunkban.

Hogy mit szenvedett ezáltal a közvagyon, annak megítélésére elégséges azt megemlíteni, hogy példák igazolják, miszerint némi szakértelem és céltudatos kezelés

mellett egy kilométer hosszú patakon nálunk is lehet 15—30 kg. pisztránghúst termelni és hogy ez idő szerint Budapest piacán legalább 3 frtot fizet a kereskedő a termelőnek 1 kg. élő pisztrángért s 6—7 frtot a füstölt pisztrángért, a mely utóbbi teljesen külföldről importáltatik.

Ez a néhány gyakorlatból merített adat eléggé megvilágítja, mily jelentékeny jövedelem forrásává lehet a halászat a kincstári erdészetre nézve s hogy ennek folytán mennyire megérdemli, hogy mint mellékhasználat, megfelelő és szakszerű kezelésben, ápolásban részesüljön. Teheti pedig ezt annál is inkább, mert a siker egyik tényezője: a rendszeres védelem, a kezelő személyzet szolgálati szervezetében máris biztosítva van, úgy, hogy csakis a *benépesítés* kérdése vár megoldásra a jelzett czél érdekében.

De a benépesítés sem képez nehéz feladatot, mert a mesterséges költés előnyeinek felhasználásával aránylag csekély költség és munka árán bárhol lehet oly költőtelepet felállítani, a hol a telepítésben megkívántató halivadék kellő számban előállítható. Az ily költőtelep annyira egyszerű, maga a költés és a vele járó teendők oly kevés munkát igényelnek, hogy bárki hamar megtanulhatja és minden különösebb megterhelés nélkül kezelheti. Főleg az erdőőrök lennének erre hivatva, a kik az erdőben, rendszerint patakok mellett lakva, hivatásuk legkisebb hátránya nélkül vezethetnének a házuk mellett felállítandó telepen folyó költést. Vagy 1000 frtnyi beruházással legalább 18—20 oly telep lenne létesíthető, a melyek évenként több százezer ivadékot juttatnának a patakokba. Mert pedig 3—4 év múlva a benépesítés befejezhető, azontúl minden további teendő már csak a védelem és a lehalásztásra szorítkozik.

Mindezen teendők természetüknél fogva meglehetősen összevágának az erdőgondozással s így nyilvánvaló, hogy a szóbantorgó mellékhasználat rendszeres hasznosításnál tulajdonképen nem a költséges befektetésre, hanem a kezelést végző személyzetnek jóakaró érdeklődésére esik a főszó és arra, hogy ezek által a költéssel és őrzéssel járó csekély, de kellő időben végzendő munka teljesíthető. De éppen azért, mert a kezelő-személyzet közreműködésén, ambícióján fordul meg a siker, ennek felkeltésére és biztosítására a legjobb befolyást bizonyára az önérdék gyakorolja s a legtermészetesebb alap eme munkájuk honorálására az lehet, ha az elérendő haszonnak egyik része a közreműködők javára köttetik le. A megoldás ezen módja mindkét félre kedvező, mert míg a kincstár oly jövedelemhez jut, a melyben eddig nem részesült, a miért áldozatot nem hozott, addig a személyzet keresményeinek bár szerény, de tisztességes módon biztosított emelkedésében látja fáradozását jutalmazva.

Mindezt annak ötletéből mondjuk el itt, hogy Darányi földművelésügyi m. kir. minister úr legközelebb egy rendeletet intézett az egyik erdőigazgatósághoz a kincstári hegyi vizek hasznosítása tárgyában, a mely nem csak érdekes tükre a nagy tevékenységű és lankadatlan buzgalmú minister törekvéseinek, de a mely hivatva van elismerést érdemlő szolgálatot tenni hazai halászatunk ügyének.

A rendeletből megtudjuk, hogy a minister az eddigi bérleti hasznosítást megszünteti és helyette a jövőre nézve a halászatnak házilag leendő kezelését rendelte el. Azt mondja: »Mivel pedig a szóbanforgó mellékhasználat jövedelmezőségének emelése mellett nagy súlyt helyezek arra is, hogy a szakszerű kezelés tekintetében követendő

példát szolgáltatassak, önkényt értetődőleg ezzel kapcsolatosan mindazt megtenni kívánom, a mi az okszerű és belterjes kihasználás érdekében szükséges.

Nevezetesen gondoskodom mindenek előtt arról, hogy a rendelkezéseimre álló eszközök keretében mindenkor az állami költségvetés halászati rovata alatt nyújtott hitel terhére vásárlandó s a helyszínén kiköltendő halanyaggal az elnéptelenedett patakok rendszeresen benépesíthetők.

Tekintettel pedig arra, hogy tapasztalásszerűleg a benépesítés és óvás párosulva a helyes kezeléssel képezik azon eszközöket, a melyeknek segítségével a kérdéses vizek régi halbősége újból visszaállítható, különösen is hangsúlyozni kívánom, hogy a kihelyezett halanyagnak czéltudatos védelmét és óvását a kezelő erdészeti személyzettől várom, ép úgy a mint a költés, a fogás és értékesítés körüli teendők ellátásában is számítok közreműködésükre.

De mert ezek által oly munkát végez a kezelő személyzet, a mely jelenlegi teendőin felül esik, amellet lelküismeretes gondozást, utánjárást feltételez, különösen pedig, mert azok sikere egyedül attól függ, hogy az arra hivatott pagonygondnokok, erdőőrök stb. eme teendőket kedvvel s odaadással és pontosan teljesítsék, személyes érdekeltségük felkeltésére fáradozásukat különösen is méltányolni kívánom azáltal, hogy a halászat czímén a multhoz képest jelentkező tiszta jövedelem többletének 30%-át biztosítom azok részére, a kik a halgazdaság érdekében szolgálatot végezve, ezen jövedelem létrehozásában közreműködtek.

A rendelet többi részét bátran mellőzhetjük, mert a feladat végrehajtásának mikéntjére vonatkozván, a nyilvánosságot kevésbé érinti. Ám a szószerint idézett rész fényes tanubizonyságát szolgáltatja annak, hogy a ministeri intézkedés szakszerűen nem csak helyes, de a mi fő, teljesen gyakorlati alapon iparkodik a halászat ügyén lendíteni. A ki tudja, hogy nem szó kell a magyarnak, hanem tett, mert különösen a gazdaságban csak a jövedelmet produkáló példa után buzdul, az velünk együtt örül a minister úr ezen intézkedésének, mert tudja, hogy az a halászatra nézve nem csupán rendszerváltozást jelent, de ismeretes kitartása mellett okvetlenül ügyünknek hódítását is.

Landgraf János.

A halpénzről.

Halaink javarésze különböző nagyságú és színezetű pikkelyekkel — a halpénzzel — van fedve, mely változó és szép alakjánál fogva, mikroszkópi tanulmányainkhoz igen alkalmas anyagul szolgálhat.

A halpénzek a bőr alsó (irha) rétegében levő lapos szemölcsök csontosodása révén keletkeznek s a bőr felső (külső) rétegével vannak betakarva, mely ezen mindig vízben élő állatoknál nyálkás, sikamlós.

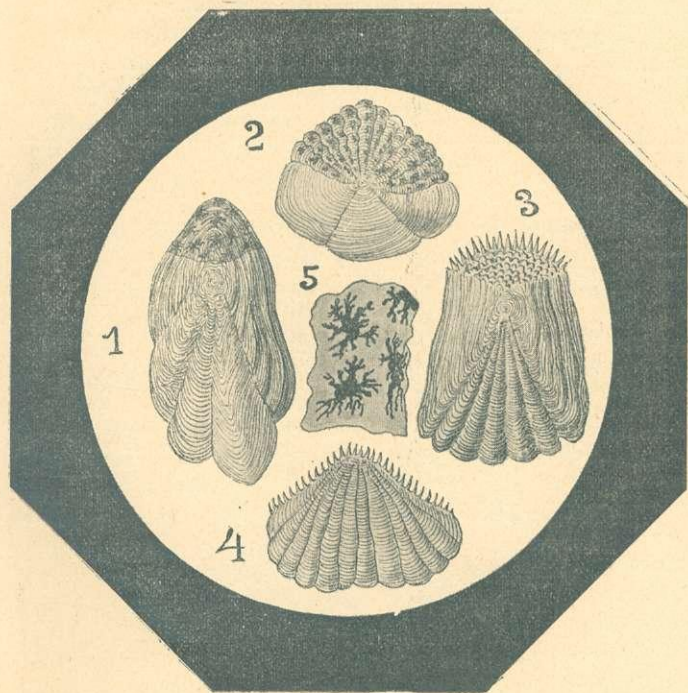
A legtöbb halnál a pénzek cserépszindely módjára takarják egymást kisebb-nagyobb mértékben, de van olyan hal is, melynél a pénzek csak érintkeznek, vagy nem is érintkeznek. Egyes fajoknál nem az egész test, hanem csak egyes részei vannak halpénzzel berakva.

Tanulmányainkhoz lehetőleg sokféle halat veszünk, akár friss, akár alkoholban eltett példányokat s finom hegyű csipeszszel leszedünk mindegyikből néhány halpénzt. Természetes, hogy czélszerűbb apróbb halpénzeket vizsgálni, mert a nagyobbakat nem tekinthetjük egyszerre át mikroszkópunk alatt. A vizsgáló-

dás egyszerűen vízben történhetik, melyhez kevés gliczerint adunk. Állandó készítményekhez a halpénzt sorban alkohol, terpentínolaj és kanadai balzsamba rakjuk. A nagyítást illetőleg mondhatjuk, hogy a mi céljainknak 15—25-szeres nagyítás bőven elég, sőt nagyobb halpénzek (ponty, kárász) már kézi nagyítóval (lupe) is látunk eleget.

Igy vizsgálva a különböző halpénzeket, mindenekelőtt észrevesszük, hogy vannak olyanok, melyeknek hátsó széle sima (cycloid-pikkelyek) és olyanok, melyeknek hátsó széle tüskös (ctenoid pikkelyek). Az előbbiekhez tartozik például a ponty, kárász, czompó, keszeg, csuka, pisztráng stb. halpénze, az utóbbiakhoz például a sügér, süllő, durbincs, buczó stb. halpénze. Alakra nézve lehet a halpénz kerek, kerekded, tojásdad, három-, négy-, öt-, hatszögű, piskóta alakú stb.

Akármilyen legyen a halpénz, mindig találunk rajta körkörös és sugaras vonalakat. Az előbbiek egy pont körül sorakoznak, mely azonban nem egyszersmind középpontja a halpénznek s a sima szélű halpénzekre különösen jellemző, hogy ezen körkörös vonalak a hátsó (sima) széllel is egyközösen haladnak. A tüskös szélű halpénzeknél a hátsó (tüskös) széllel nem haladnak egyközösen ilyen vonalak. A sugaras vonalak elosztása rendkívül változó. Egyes pénézeknél köröskörül a szél-től haladnak a középpont felé, másoknál csak a mellső szél-től indulnak ki stb. Felemlítendő, hogy azon nézet, miszerint a halpénzek észlelhető körkörös vonalak megfelelnének a fák évgyűrűinek, vagyis, hogy azokból a halak korát lehetne meghatározni, téves és semmi alappal sem bír. Sok halpénznek hátsó, szabadon kiálló részén fekete foltokat látunk. Ha ilyen valamivel erősebb (70—80) nagyítással vizsgálunk, a legkülönbözőbb módon elágazó sejteket, az úgynevezett *színhordó sejteket* (chromatophor), fogunk találni, melyek sajátos bizarr alakjukkal lekötik figyelmünket. Ezek a sejtek a hal életében bizonyos időben vagy bizonyos befolyásokra változtatják alakjukat s ez az oka és magyarázata annak, hogy hogyan változik a hal színe. Sok hal gyönyörű, ezüstös fénye a halpénzek alsó oldalán levő apró, finom kristályoktól ered. Ezeket legkönnyebben láthatjuk, ha a *szélhajtó kűsz* (*Alburnus lucidus*)

1. A csuka (*Esox lucius*), 2. a szivárványos ökle (*Rhodeus amarra*), 3. a vágó durbincs (*Acerina cernua*), 4. a tarpa géb (*Gobius marmoratus*) egy pénze 20-szoros nagyításnál. 5. Néhány színhordó sejt 80-szoros nagyításnál.

pénzének alsó lapjáról késsel keveset levakarunk s valamivel erősebb nagyítással (150—200) nézzük. Hogy ezen ezüstös fényű kristályokból készül az úgynevezett *»Essence d'Orient«*, melyet hamis gyöngyök gyártására használnak, köztudomású dolog.

Mindezen említett viszonyok oly sokfélék, az alakok oly változók és az egyes halpénzek képei oly szépek és megkapók, hogy egyhamar nem fogunk belefáradni a különböző halpénzek vizsgálódásába és okvetlenül csodálunk kell, hogy egy és ugyanazon terv mily sokféleképen van kifejtve.

Kohaut Reassó.

TÁRSULATOK.

A *Tissán* befejezést nyert f. évi november hó 18-án egy nagyon régóta húzódo társulat-alakulás.

Az országos halászati felügyelőség még 1896. év elején tett a Tisza alsó részén alakítandó halászati társulatok ügyében az illetékes törvényhatóságokhoz előterjesztést. A társulatok meg is alakultak hamarosan, kivéve a Mohol, illetőleg Beodra község déli határától Martonos, illetőleg Szerb-Keresztúr északi határáig terjedő szakaszt. Ennek a szakasznak halászati jogtulajdonosait hívta össze Bács-Bodrog megye alispánja f. évi november 18-ára Zentára — most már *negyedizben* — alakuló közgyűlésre.

A dolog magyarázatául meg kell jegyeznünk, hogy az első közgyűlés ez ügyben 1897. évi márczius hó 3-án tartatott; akkor azonban egyesek a törvény 14. §-ának a) pontja alapján bejelentették halászati joguk önálló gyakorolhatására való igényüket. Ennek következtében fel kellett az eljárást függeszteni, mert ezeknek a bejelentéseknek ügyében a törvény 15. §-a alapján csak a földművelésügyi m. kir. minister úr dönthetett. A 37183/97. számú ministeri rendelet ezeket az igényeket elutasította s a szóban forgó Tisza-szakaszt oly vízterületnek nyilvánította, a melyen a halászat jövőben csak társulati úton gyakorolható. Eme rendelet vétele után a megye alispánja 1898. évi február 15-re folytatólagos közgyűlésre hívta össze az érdekelteket. Érdemleges eredmény ezen a közgyűlésen sem volt elérhető, mert az érdekeltek bizonyos, a társulat feloszlását érintő módozatra kértek megnyugtatót a ministeriumtól. A megye alispánja, a dolog szokatlansága ellenére, mégis, hogy az érdekeltek minden tekintetben felvilágosíttassanak, ismétellen felterjesztette az iratokat a ministeriumhoz s a visszaérkezett megnyugtató válasz után harmadszorra is összehívta az alakuló közgyűlést 1898. szeptember 7-re. Ezen a közgyűlésen azonban az érdekelteknek körülbelül $\frac{1}{3}$ -a távol volt s a megjelentek szavazata úgy oszlott meg, hogy a törvényes többséget elérni nem lehetett. A közgyűlésről elmaradt érdekeltek egy része nem tudott azonban ebbe az eredménybe belenyugodni, annál kevésbbé, mert a gyűlésről csak a meghívók kézbesítése körül támadt tévedés következtében maradtak el; kérvényt adtak be ennél fogva a megye alispánjához, hívná össze a közgyűlést még egyszer. Az alispán a kérvényt a ministeriumhoz terjesztette fel, a hol is az kedvező elintéztést nyert s a közgyűlés összehívása elrendeltetett. A vonatkozó 56334/99 sz. rendeletből idézzük azonban a következő részt:

»Szükségesnek tartom az érdekeltekkel *leendő közlés vegett még kijelenteni, hogy azon nem várt s a halászatra jogosultak jól felfogott érdekével össze nem egyeztethető esetben, ha társulattá alakulni ezúttal sem lennének hajlandók, a halászatot szóban forgó területen már 1900. évi január 1-től bérbeadni kívánom.*

Megjegyzem továbbá, hogy a kényszerbérbeadásnál a

jogositottak érdekei a lehetőségig figyelembe vétetnek ugyan, de kétségtelen, hogy ez esetben ezen érdekek nem nyerhetnek oly kielégítést, mintha társulati úton azok *kielégítéséről maguk gondoskodnak.*

Ezek voltak tehát a f. évi november hó 18-án megtartott közgyűlés előzményei. Az érdekeltek a közgyűlésen csaknem teljes számban jelentek meg, mert az összesen 3374 k. hold nagyságú vízterületből csak 11 k. hold képviselője hiányzott. A megejtett szavazásnál a társulat mellett 1825 k. hold nyilatkozott, ellene szavazott pedig 1538 k. hold, a törvényes többség ennél fogva el volt érve s az elnöklő megyei főjegyző a társulat megalakultnak nyilvánította s azonnal letárgyaltatta az alapszabálytervezetet, a melynek elfogadása után megválasztották a társulat tisztviselőit és pedig:

Elnökké Talián Bélát, alelnök-igazgatóvá pedig Szárics Bertalant; ezeken kívül aztán még hat választmányi tagot.

A társulat czime »Zenta vidéki tiszai halászati társulat«; Székhelye: Zenta.

—p.—

Ujabb halássati társulat a Nyitrán. A Nyitra folyónak Nagy-Kér északi határától, annak a Dunába való ömléséig terjedő, továbbá a Zsitva folyónak Ó-Gyalla és Martos községek határába eső, végül a Tormás pataknak Érsekujvár határába eső szakaszának halászati jogtulajdonosai f. évi november hó 29-én Érsekujváron másodizben gyűltek össze alakuló közgyűlésre, miután a földművelésügyi m. k. minister úr azt oly nyílt víznek minősítette, melyen a halászat jövőben csak társulati úton lesz gyakorolható.

A megejtett szavazás során a társulat mellett 304 hold szavazott, ellene senki, míg távol 34 hold tulajdonosa volt. Ezen eredmény alapján elnöklő polgármester a társulatot a vízterület szerinti többséggel megalakultnak jelentette ki és ezután az alapszabályokat, valamint az üzemetert tárgyalhatta le.

Az új halászati társulat czíme: »Érsekujvári halászati társulat«, székhelye pedig Érsekujvár. Végül a közgyűlés elnökké; Kukan Imrét, Érsekujvár város polgármesterét, alelnök-igazgatóvá Lószy Lajost, választmányi tagokká pedig Baranyay Pált, Czobor Gyulát, Zámory Ferenczet és Groffits Ármint egyhangulag választotta meg.

Két újabb társulat alakult a Tiszán f. évi november hó 24-én T.-Lőkön, a hová Szabolcs vármegye alispánja az érdekelteket alakuló közgyűlésre egybehívta.

A Tiszának T.-Dob alsó határától T.-Eszlár, illetőleg T.-Ladány felső határáig terjedő szakaszáról volt szó, melynek kiterjedése 1868 k. hold.

Az érdekeltek egyértelmű megállapodásával a szakasz ketté osztatott s a két részre külön-külön alakult egy-egy társulat.

Az alsó rész Tisza-Dob és Takta-Kenéz községek hatáira terjed ki, ahol csakis három nagyobb birtok van érdekelve, összesen 500 kat. hold területtel.

A felső rész T.-Dada, T.-Lök, T.-Eszlár, T. Ladány, Tardos, Csobaj, Báj, Pthügy községek határaiba eső Tisza részt foglalja magában, összesen 868 kat. hold vízterülettel.

A két társulat érdekeltjei jegyzőkönyvbe foglalták ama megállapodásukat, hogy üzemetrvüket, különösen a mi a tilalmi idő meghatározását illeti, egyöntetűen fogják egymással, illetőleg a szomszéd társulatokkal megállapítani.

Ezeknek a társulatoknak szervezkedésével be van fejezve a Tiszának Titeltől Csapig terjedő részén az összes társulatok alakulása.

VEGYESEK.

Ikra-szétosztás. A földművelésügyi kormány e napokban bocsátotta ki az a rendeletét, amely szerint az országos halászati felügyelőség felhatalmaztatott 1,350,000 darab közönséges 850,000 darab szivárvány-pisztráng, és 105,000 darab galócza-és pérhal-ikrát kizárólag hazai telepekről beszerezni s azokat

a segélyezendők között az eddigi módon, vagyis díjtalanul szétosztani. E számok, a múlt évben szétosztott mennyiséghez képest ismét emelkedtek, a mi természetes következménye annak, hogy nem csak az eddig segélyezették támasztanak nagyobb igényt. de annak is, hogy ez évben is szaporodott a mesterséges költséssel foglalkozó telepek száma.

Halássati tilalom és a nagyhét. Egyik legújabbban megalakult halászati társulat üzemetrvében akként állapította meg az általános tilalmat, hogy a nagyhéten, tekintettel az ilyenkor mutatkozó nagy halszükségletre, szabadjon halászni. Az üzemetrv ministeri jóváhagyás alá esvén, a földművelésügyi minister úr a társulat ezen határozatát törölte, a következő indokolással: »Az üzemetrv 11. § nak bekezdése, mely szerint a nagyhétre vonatkozólag a tilalmi idő a választmány által szűkebb határok közé szorítható, törlendő volt, mert egyrészt a tilalmi időszakot bizonytalanná tenné, másrészt a többi dunai halászati társulatok által minden korlátozás nélkül április 10-től június 10-ig terjedőleg megállapított általános tilalomra való tekintettel az egyöntetűséget veszélyeztetné.«

f s.

Budapesti halpiacs. A legutóbbi két hét közül az első még a múlt jelentésünkben ismertetett viszonyokat mutatta be. A második hétben azonban, mivel Románia küldeményeit apasztotta, a halárak javuló irányt követtek.

Mint a beküldésekből sejteni lehet, a romániai halfogások jelenleg gyöngék és az ottani halaikért az itteniekhez hasonló árakat követeltek.

A fölhozatalok az utóbbi hétben 4-5 láda romániai halra terjedtek, melynek javarésze az ujabban itt üzletet nyitott, — és a szezonot kihasználni akaró romániai két halkereskedőnek érkezett.

Belföldről a hozatalok 6-7 ládára tehetők.

Kereskedőink az élő halat a karácsonyi vásárra már erősen gyűjtik.

Jelenleg keresett és érezhetően hiányzik a kecsge és tok. Az élő harcra hiánya is mind érezhetőbbé válik és különösen az 1-3 kilóig menő nagyságban könnyen talál vevőre.

A beállott hidegebb időjárás mellett, különösen ha a jég a jegeshalászat üzéséhez megkívántató mértékben meg nem erősödik, magas karácsonyi haláraknak nézhetünk elébe.

Nagybani halárak a következők voltak:

HALFAJ	HAZAI		ROMÁNIAI	
	Élő	Jegelt	Élő	Jegelt
	frt	frt	frt	frt
Fogas, balatoni	—	180—200	—	—
Süllő nagy	—	150—160	—	—
» közép	—	80—100	—	—
» apró	—	40—50	—	—
Tok	—	150—170	—	—
Kecsge nagyobb	—	150—200	—	—
» kisebb	—	75—90	—	—
Ponty nagy	80—90	40—50	—	30—40
» kisebb	30—50	20—40	—	20—30
Harcsa vágni való	80—100	70—90	—	70—80
» kisebb	80—120	40—50	—	40—50
Csuka	60—80	10—20	—	—
Orosz süllő	—	—	—	42—50

C

